

[Asger Jensen.]

livet blandt ungdommen; det er derfor en naturlig sag, at kommissionen har overvejet, hvorledes man skal komme dette foreningsliv til hjælp. Der er i lovforslaget noget, der tyder på, at meget af ungdomsarbejdet fremover skal drives med støtte fra stat og kommuner. Jeg synes, at dette princip må overvejes nøje. Spørgsmålet er netop, om det frie ungdomsarbejde er tjent med at blive lagt ind i rammer, hvor stat og kommune skal have medansvar, for det er min opfattelse, at det ansvar og de opgaver, ungdommen selv påtager sig og løser, giver dem den bedste udvikling og modning.

Ungdomsskolen, der står åben for alle unge mennesker mellem 14 og 18 år, som ikke på anden måde får skolegang, er en skole, der stadig er på forsøgsstadiet, idet skolen hverken med hensyn til undervisningsplan eller organisation iøvrigt har fundet sin endelige form. Og selvom jeg mener, det er meget værdifuldt, at der sættes ind på at hjælpe alle disse unge til en skolegang, takker jeg dog den højtærede minister, fordi han har taget § 3 ud af kommissionsforslaget, idet tiden efter min mening på ingen måde er moden til at gennemføre en obligatorisk undervisning. Det giver selve § 3 i kommissionsforslaget da også et klart billede af, idet den forsøgsundervisning, der tænkes gennemført, ikke egentlig er obligatorisk; der er taget så mange forbehold, at man netop deraf kan se, at kommissionen har vaklet meget i dette spørgsmål.

For mig at se er der to store ungdomsgrupper, for hvilke skolearbejdet må lægges i faste rammer, før man kan tænke på at gøre undervisningen obligatorisk for resten af de unge. Jeg tænker her på de unge landmænd, som ikke får en faglig undervisning på linie med den, som byernes ungdom, der går i teknisk skole eller handelsskole eller andre skoler, får, og på de unge piger både i by og på land. For dem gælder det, at selvom de får en uddannelse på et eller andet fagligt område, burde de alle have lejlighed til en skolegang, der kunne dygtiggøre dem som husmødre. Hvis disse to store problemer var løst, ville spørgsmålet om obligatorisk undervisning for resten af de unge være meget mere overskueligt.

Der er ikke meget nyt i afsnittet om af-

tenskoler. Der skal stadig gives en egentlig undervisning, og eleverne skal gøre et virkeligt arbejde, hvilket jeg finder ganske rimeligt. De faggrupper, der er nævnt, ligger, såvidt jeg kan se, på linie med gældende praksis. Der er dog en vis tilbøjelighed hos de enkelte skoler til at oprette hold i egentlige hobbyfag, som mere har underholdningens end undervisningens karakter; det kan efter min mening ikke være på disse områder, aftenskolerne bør sætte ind.

I § 7 foreslås nedsat ungdomsnævn; de kaldtes tidligere ungdomsskoleneavn eller aftenskoleneavn. Navnet kan vel være udmærket, men ved denne benævnelse kollikerer man dog med de ungdomsnavn, der allerede findes i en række kommuner. Nævnene foreslås udvidet til at omfatte 14 medlemmer. Jeg tror, paragraffens formulering kan komme til at vanskeliggøre sammensætningen af nævnet.

Det er glædeligt at se, at § 9 lægger hovedvægten på, at initiativet til oprettelsen af ungdoms- og aftenskoler først og fremmest overlades private sammenslutninger og enkeltpersoner. Der har i enkelte byer været en tendens til at give bestemte foreninger en fortrinsret til aftenskolearbejdet. Denne paragraf bør have en sådan ordlyd, at den slags overgreb ikke mere kan finde sted. Det må være en klar forudsætning for en sådan fri undervisning, at alle foreninger på lige fod har adgang til at oprette skoler, så hverken nævn eller byråd kan forhindre, at kvalificeret og iøvrigt lovmedholdelig aftenskoleundervisning finder sted i de organisationer, der ønsker at oprette sådanne skoler.

Jeg hilser med tilfredshed, at der sker en decentralisering derigennem, at amtsnævnene får den godkendende myndighed, som tidligere var tillagt ministeriet. Men jeg gør opmærksom på, at amtsnævnet kommer til at bestå af 20 medlemmer, som formentlig vil være bosiddende rundt om i amtet, og derfor bliver et meget u håndterligt apparat at operere med. Måske kan der findes en mere praktisk form, f. eks. gennem oprettelsen af et forretningsudvalg eller lignende, hvis det da ikke er tanken, at en embedsmand alene skal administrere på nævnets vegne.

Det har vist sig, at ungdomskostskolen giver et godt udbytte for mange af de unge, der har besøgt disse skoler, og jeg håber, at denne skoleform vil udvikle sig videre.